

Lương Sĩ Hằng

Kiểm Điểm Thiên Chung

Kiểm Điểm Thiên Chung

Montréal, ngày 10 tháng 7 năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội đồng
thiên đồng triển, qua ngày Đại Hội cho
đến nay, thử xem chúng ta đã học hỏi
được gì? Cảnh huyền vi, cho đến lý trí sáng suốt của
chính mọi hành giả! Một số bạn đạo đã ra về và một
số bạn đạo lưu lại tại đây, cũng đồng học để hiểu rõ
và chứng minh rõ rệt có cõi bên kia hay là không.
Ngày hôm nay chúng ta đã đồng chứng, thấy rõ và

mọi người đã dự cuộc và thấy rằng cái cõi bên kia có thật! Để cho chúng ta vững tin và thực hành!

Như qua mấy hôm, chính bản thân của Nam Mai là người không biết gì về huyền bí, hoàn toàn không hiểu nhưng mà được hồng ân của bên trên đã ân độ để giải tiến cho mọi người qua từng giai đoạn một, và ý thức rõ rệt! Và nhiều người cảm thấy trên đường tu học cần phải học dũng, phải học nhẫn để tiến! Lãnh cái sự đau đớn, nghiệp thân để chung gánh vác với những chư vị thiêng liêng đã và đang làm ở cõi trên! Tình thương lưu lại cho chúng ta đường lối để cởi mở tâm thức cho chúng ta thấy rõ, muốn có những siêu lý như vậy phải qua những cơn thử thách! Như tôi đã thường nói với các bạn rằng, lúc tôi tu học về Pháp Lý Vô Vi thì tôi đã phải chịu biết bao nhiêu cú đâm đá của cõi thiêng liêng mà để thức tâm. Qua biết bao nhiêu giai đoạn thử thách

của trường đời cũng như tâm đạo, cơn nhồi quả triền miên xảy ra trong tâm thức chính hành giả và hành giả mới tiến về tinh vi và sáng suốt được!

Cho nên trên đường tiến hóa không phải êm ả như lòng tham muốn trần tục! Những người thế gian ngày hôm nay có được đồng tiền mới thấy rõ là chúng ta đã làm những điều bất chánh mà không hay! Rồi vun bồi cái bất chánh đó làm cho con người yếu hèn mà không biết! Cho nên ngày hôm nay chúng ta cỏi trần ra để thấy rõ những hành động sai lầm mà chính chúng ta căn bản từ bên trên giáng lâm xuống thế gian học hỏi chữ Dũng để tiến hóa! Mà nào chúng ta đã đứng ta gánh chịu chưa? Tất cả mọi người đã gánh chịu cho chúng ta được hưởng thụ hiện tại! Rồi bây giờ chúng ta mới thấy rằng cương quyết dũng tiến! Vì tôi chọn con đường Vô Vi là con đường gánh vác, giải tỏa tất cả những sự phiền muộn

ưu tư trong trí óc của tôi và để qui không trở về đại đạo! Thì ý chí đó luôn luôn bất khuất và bất chấp!

Cho nên vàng thiết không sợ lửa! Bước vô giới nào chúng ta cũng chịu đựng để tiến hóa vì chúng ta nắm được một cái pháp để giải tiến tâm linh, xây dựng dũng chí thì chúng ta thấy chuyện thử thách là đương nhiên phải có mà ngày hôm nay đã có một cái khóa mới nhất để cho chúng ta thấy rằng: Phải học hỏi, phải chấp nhận, bất cứ từ đâu đến, thì chúng ta mới thấy rõ thực chất sẵn có của chính chúng ta. Điền là gì? Lý thuyết là gì? Thực hành là gì? Rốt cuộc chúng ta phải thực hành! Tuổi tác giới hạn mấy chục năm rồi phải rời khỏi ra đi! Hỏi chứ đi bằng cách gì nếu chúng ta thiếu dũng chí, thiếu nhẫn, thiếu hòa, không chịu đựng cái chấp ta ngã mạn, tự ái, thì làm sao chúng ta đến, chúng ta đi được! Mà làm sao chúng ta trở nên một vị trí của một chiến sĩ Tình

Thương và Đạo đức! Tình thương và Đạo đức phải chấp nhận dững để cứu chúng sanh! Mà trước hết ta chưa có học cái gì làm sao cứu, lý thuyết có, hành động không có, thực hành không có thì làm gì mà tiến được!

Cho nên ngày hôm nay các bạn đã học qua một khóa thấy rõ dững chí của chúng ta, phần còn lại đây là dững chí sẵn có, mọi người chúng ta phải có!

Ngày hôm nay chúng ta có nhà cửa sung sướng an bài ngày qua ngày, nhưng mà ngày nào rồi chúng ta sẽ buông bỏ tay không, về không, rồi làm thế nào? Chỉ có dững chí mà thôi! Chứ đâu phải qui không hai chữ muốn nói là nói được! Không! Nhưng phải thực hành để qui không, mới thấy thanh nhẹ, thấy rõ, thấy chúng ta hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ!

Hỏi chứ thanh khí điển càn khôn vũ trụ giảng

lâm thế gian đang ngự vào đâu? Ngự vào chỗ đau khổ cũng như chỗ tạm bợ sung sướng nhưng mà chia sẻ sự công bằng để tiến hóa! Hỏi chứ cái thanh khí đó phải dừng không? Luồng điện thiêng liêng kia phải dừng không? Tại sao họ đạt ở giới kia họ mới chuyển qua đây? Ăn gì của chúng ta, sướng ở chỗ nào, chỉ hành khổ và ngược lại lạy lục chúng ta và cầu xin chúng ta sớm trở về bên kia thức giác! Thì tất cả những luồng điện đã phân giải hằng tuần cho các bạn nghe đây để các bạn hiểu, không phải là vụ lợi nhưng mà sự sáng suốt đó đưa vào, truyền cảm trong tâm thức của các bạn để các bạn tự giác! Cái phần đó có tính tiền các bạn không, có xin các bạn không? Nhưng mà luôn luôn độ trì cho các bạn tiến hóa!

Cho nên để xây dựng cái vốn cuối cùng của tâm linh của các bạn, chính các bạn đã bỏ rơi rớt từ bao

nhiều kiếp, ngày hôm nay bề trên đã ân độ cho các bạn, đủ cơ hội học lỗi nhời quả, học lỗi thực hành, học lý thuyết, học đủ thứ, để các bạn làm một hành trang lớn mạnh hùng dũng hơn để trở về trên đường mong muốn là nguồn cội! Chúng ta đặt một ý chí vô cùng thì chúng ta phải chấp nhận vô cùng, lúc đó mới xứng đáng và quân bình để tiến hóa! Nếu mà chúng ta không chấp nhận làm sao chúng ta đi lên được! Các bạn đã từng đi máy bay, các bạn thấy chiếc máy bay cất cánh từ thế gian lên không trung, sự hi sinh cao cả đó là đóng góp của tinh thần của con người, sự thông minh của con người do Thượng đế ân ban và lập lại sức quân bình và chịu đựng vô cùng mới vượt qua trùng dương đến đích!

Thì chúng ta đã thấy có gương lành tại thế, xác thân ta là gì? Là một phương tiện, mà ngày hôm nay chúng ta được học và chúng ta vô tình đã làm cho

mọi người đau đớn vì tư lợi chúng ta không hay!
Ngày hôm nay chúng ta học về cõi thiêng liêng,
cho chúng ta thấy những sự đau đớn mà chúng ta
cảm nhận đây là sự đau đớn của chúng sanh! Chúng
ta thấy đã J sus Christ đ  đau đớn là đau đớn của
chúng sanh! M  gánh v c đ  gánh v c sự đau đớn
của chúng sanh chứ không phải gánh v c trong sự
 n thua tr n tục! Đ ng c  nh m l n trong sự  n thua
tr n tục, m  chu t lấy sự t m t i v  g y th m tai nạn
cho ch nh m nh! Cho n n mọi người chúng ta đ  học
v  ch nh h nh gi  V  Vi đ  ý thức r t rõ ràng đ ng
l i gi i thoát! Khi m  c c b n ý thức đ ng l i gi i
thoát th  c c b n đ  chứng minh r  các b n không
phải là người t i đ y! C c b n l  người t r   c i tr n
xuống th  không bao giờ c c b n s  m t! Phải gi 
l y c i của đ , c i   ch i đ  l  c i của đ i đ i b t diệt
của ch nh b n! Không n n gi  l y c i b n ch t yếu
h n m  một ngày nào đ y chúng ta m i người phải

chia tay rồi sẽ đi lên xa hơn và tiến tới xa hơn thì bao nhiêu thử thách, chúng ta chỉ lấy một cái dũng chí mà để tiến hóa mà thôi! Dũng chí đó là vô cùng! Dũng chí đó là cái vốn đời đời của tâm linh.

Hiện tại chúng ta dần dần vứt bỏ nghiệp căn, của cải, tiền tài, vật chất không lôi cuốn tâm linh chúng ta! Chỉ có lo tu để tiến giai! Đó là ý chí tiến hóa và ý chí đó là ý chí cứu độ chúng sanh! Càng biết được ý chí cứu độ chúng sanh là quan trọng thì chúng ta càng được trả nghiệp!

Đó cho nên thế gian luôn luôn tạo nghiệp khó trả mà chúng ta tu ý thức rõ ràng như vậy chúng ta mới có cơ hội trả nghiệp! Thọ nghiệp thì phải trả nghiệp! Vì chúng ta lầm tưởng đó là hưởng thụ, đó là hạnh phúc nhưng mà rồi chúng ta tu rồi chúng ta thấy: không phải hạnh phúc! Tôi đã làm đau khổ người

khác, tôi đã xét đồng tiền tôi không xứng đáng mà có! Những cái tôi hưởng thụ không xứng đáng! Luật Trời ăn một trả mười, tôi chưa làm được!

Cho nên tôi có hạnh hi sinh, tôi phải hi sinh, cái hi sinh đó được rồi thì tôi mới hi sinh tánh hư tật xấu tôi, của cái tôi biết hi sinh để cứu độ chúng sanh thì tôi mới hi sinh được tánh hư tật xấu, bám víu trong tâm thức của tôi, tự cao tự đại của tôi! Phải tự dứt! Tôi không chấp nhận nữa! Tôi không xây vách tường để che đậy ánh sáng và tôi hạ vách tường để rước ánh sáng vào tâm, thì lúc đó tôi mới là có cái chỗ an ninh vô bờ bến! Thì sự tiến hóa không ngừng nghỉ mới về với chính tôi! Cho nên rốt cuộc tôi đã nói vắn vẹn chỉ có một sự thanh tịnh và sáng suốt! Mà muốn đạt tới sự thanh tịnh và sáng suốt, phải xóa bỏ tất cả những sự mê chấp nghi kỵ trong nội tâm! Nhưng mà các bạn nghe qua lý thuyết thấy đúng, đúng trong

tâm, truyền cảm trong tâm đúng nhưng mà dũng chí các bạn chưa thực hành được! ngày hôm nay có cơ hội thực hành được một chút xíu nhưng mà cũng cảm thấy động!

Cho nên chúng ta lại kiểm soát lại nữa và tự phê bình lấy chính mình và thực hành cho đến đích! Sanh tử tử sanh lẽ thường tại thế! Không có gì đau đớn, chúng ta đã làm đau đớn biết bao nhiêu vạn linh, mới cấu trúc thành một cái thể xác này! Các bạn đã từng nhai nghiền từng miếng thịt, từ cọng rau, đó là hạnh hi sinh. Mà nếu muốn cứu độ cho các bạn có một thể xác, có phương tiện để sống tại thế, rồi các bạn nghĩ sao về tương lai chúng ta phải hi sinh? Hi sinh tâm thức, để đạt tới quân bình, nhiên hậu mới cứu độ chúng sanh, đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ! Đó là nhiệm vụ của một tâm linh tại thế! Chúng ta đã học và đang học, mà chúng ta vẫn còn mê muội tăm

tôi chưa thấy hành trình tu học của chính chúng ta! Chúng ta muốn có tâm thức tiêu dao nơi tiên cảnh, muốn có tâm thức tiêu dao nơi cõi Phật, để học hỏi. Rồi cho có tâm thức từ bi, học từ bi và thực hiện từ bi! Cho nên chúng ta đủ giới trong cái cơ năng tâm thức của chính chúng ta! Cho nên chúng ta phải xử dụng cái tuyệt diệu nhứt sẵn có! Mà muốn trở về sự tuyệt diệu đó thì chúng ta phải làm thế nào? Phải vun bồi dũng chí để đi tới, chẳng có gì đáng sợ, chẳng có gì đáng trách, chẳng có gì đáng mê, thì lúc nào các bạn cũng sống trong cái chữ Không mà các bạn đã thực hành!

Các bạn chấp nhận tất cả thì các bạn tiến một cách dễ dãi không có khó khăn! Trường đời đã cho chúng ta thấy là bài học không ít, triền miên trong tâm thức của chúng ta, từ tuổi tác này đến tuổi tác nọ! Cho nên duyên lành luôn luôn đến và thường độ

chúng ta nếu chúng ta chịu học Nhân học Hòa, thanh tịnh hơn! Ở thế gian cho là cao hơn thì chúng ta phải nhận nhiệm vụ nặng nề hơn để sớm đạt sự sáng suốt hơn! Cho nên sự tu học của chúng ta đời lần đạo, phải thực hành! Cõi thiêng liêng chúng ta phải thực hành chúng ta mới về nguồn cội! Cho nên các bạn đã có thời gian tiêu dao trong tiên cảnh qua những hành động mà của những vị tiên hướng độ tại thế, nhiều khi truyền cảm ngay trong tâm thức của các bạn và ý chí của một vị Phật sáng suốt thanh nhẹ cũng truyền cảm trong các bạn, và ý chí vô cùng tận của Thượng Đế vẫn giao tiến trong tâm thức các bạn khi gặp phải đại nạn! Cho nên con người gần chết mới biết ông Trời, hơi thở cuối cùng mới biết ăn năn tội lỗi! Đó là những người kêu bằng buông thả bê tha theo trần tục. Mà những người nào mà thức tâm sớm thì thấy đó lẽ Trời, đó là khóa học, đó là trường thi, thì mới thấy là sự tiến hóa chính ta phải đi, không còn

chờ đợi sự hướng độ nữa. Chúng ta tiến tới là đã sẵn sàng rồi, tới nữa, bước nữa, bước nữa, tới nữa! Phải buông bỏ tất cả những cái gì là phương tiện tại thể của chúng ta! Khi chúng ta qua bên kia, tôi phải để lại phương tiện cho người khác đi!

Ngày hôm nay chúng ta có phương tiện để tu học là chúng ta có những cái gương lành của Đức Thích Ca, của Phật, Đức Jésus Christ, của chư vị Tiên Phật rõ ràng! Và những người tiền bối đã hành và để lại dũng chí cho chúng ta, cho chúng ta mượn cây gậy để đi tới, mà chúng ta tới rồi thì ta phải lui cây gậy đó cho những người khác và chúng ta phải tự đi!

Cho nên khóa học cấp tốc trong cái kỳ Đại ân xá này của hạ ngươn. Cho nên chúng ta phải thọ lãnh, học cho lý được, vì chúng ta đã phát đại nguyện muốn học thì phải học! Mà nếu chúng ta từ chối thì

chúng ta thấy rõ ràng: tôi bắt buộc tôi đi xuống và tôi đành phải chịu, không trách một người nào được!

Thấy rõ ràng như vậy, nếu tôi từ chối, tôi phản trắc, tôi trở lộn lại con đường đó thì tôi phải chịu, tôi phải chấp nhận, hơn cho gấp mấy lần đau khổ. Cho nên luật thế gian đã cho chúng ta thấy người thiếu thành thật thì người phải bị phạt! Từ quốc gia này tới quốc gia nọ, nếu các bạn khai cho nhà thuế, quan thuế thì các bạn thấy rõ là sự thành thật là cần thiết. Mà nếu các bạn thiếu thành thật là các bạn phải bị hơn lên năm! Đó cái quyền năng đó nó có! Trật tự cả càn khôn vũ trụ có! Cho nên chúng ta thành thật nói rằng tôi học dững học hòa tôi không sợ nữa thì tôi phải chấp nhận trong thành thật của tôi!

Cái sự thành thật đó là tôi chắc chắn là phải tiến không có bị lùi nữa! Vì chúng ta đã xét trước khi

chúng ta hành thì không bao giờ bị thoái bộ! Mà nếu chúng ta còn ở trong cái lưng chừng thì chúng ta phải bị sự trừng phạt! Về thế gian, ở đời thì chúng ta đã thấy như vậy! Còn về tâm đạo thì thôi chúng ta luôn luôn ôm lấy sự thanh nhẹ tiêu dao thẳng cánh! Sự sáng suốt chúng ta phải phục vụ cái nghiệp thế gian là chúng ta từ thế gian, từ cảnh động, từ cảnh vầy xéo mà chúng ta mới thành đạo! Các phương diện đã hưởng độ chúng ta, chúng ta phải cảm ơn thay vì chúng ta oán trách, thấy rõ! Sự vầy xéo là quý giá nhứt trên đường đời tu học! Cho nên các bạn nhiều khi khổ tâm, xé tâm, đó, nhờ quả đó bạn ơi! Khi trong gia cang bị một việc gì xé tâm các bạn là khổ ghê lẩn! Khổ cả năm không giải quyết được! Cái đó nó còn khổ hơn những cú đấm đá mà của thiêng liêng đã ân độ vừa qua! Chuyện này là chuyện tầm thường chưa đến đâu! Các bạn lên cõi thiêng liêng còn nhiều chỗ còn nặng nhọc hơn mà chúng ta cảm

thấy sung sướng hơn!

Nếu chúng ta tin một vị Phật, đến đó, vị Phật bước qua một đồng lửa kia rồi chúng ta không lý bỏ Ngài sao? Chúng ta phải đi, dù cho tan xương nát thịt, ý chí chúng ta không bao giờ thay đổi. Khi các bạn vượt qua các bạn thấy rằng: Kỳ này chết rồi, tôi theo ông này thì tôi tiêu rồi, tôi bị đốt không còn cái gì hết nhưng mà hồi sinh trở lại! Đó là thức hồi sinh sẵn có của các bạn chứ không phải vị Phật kia ân ban. Nhưng mà vị Phật kia đã đi qua rồi và đưa cho các bạn đi đến là các bạn được giải nghiệp hoàn toàn, nếu các bạn chịu bước vô!

Cho nên trong cái chỗ thử thách để hiểu đạo, hiểu đời, xây dựng ý chí mới lập lại thiên đàng tại thế và dự cuộc siêu văn minh ở tương lai được. Cho nên ở trường đời các bạn thấy rõ, có gia cang thì luôn luôn

đụng phải sự thử thách, có tình yêu đụng phải sự thử thách, có tiền bạc đụng phải sự thử thách, nguyên tu học cũng phải đụng phải sự thử thách mới tiến hóa! Mới thấy rõ thực chất của chính mình! Nhiều người, nhiều chúng sinh tại thế hiện tại, triệu triệu ức ức người không biết, chưa tìm ra thực chất của chính họ! Chưa biết họ mà đòi sung sướng nhưng mà sau cái sung sướng là cái khổ không hay! Ngày nay chúng ta hiểu được khổ, lao đầu vào khổ để đi tới hạnh phúc! Cho nên trong cái sự khổ này nó hỗ trợ cho chúng ta một dũng mãnh vô biên! Cho chúng ta thấy tu là khổ! Khi tôi tu tôi phải dứt bỏ nghiệp căn, đó là khổ, thấy đời thiếu thốn nhưng đạo quân bình! Chúng ta mới thấy rằng, tôi bỏ cái này tôi mới bước qua cái kia, tôi ôm cái này làm sao tôi bước qua cái kia!

Cho nên chúng ta thấy cái đường tu, mà càng

ngày các bạn càng tu nhiều thì các bạn phải chấp nhận cái nhồi quả nhiều! Mà chấp nhận nhồi quả rồi các bạn sẽ ngắn gọn trở lại, thanh nhẹ trở lại! Qua cơn thanh lọc là chỉ có tốt không có xấu! Cho nên nhiều người còn bành trướng cái tham tánh tâm tối, địa vị vô lý tại thế! Vì chúng ta thấy nghĩa là địa vị lớn bao nhiêu bao nhiêu rồi tới hồi chết cũng phải buông bỏ không đem được địa vị theo! Nhưng mà cứ chun vô trong cái địa vị đó rồi bành trướng cái địa vị đó. rồi làm sao mà tiến hóa! Kêu thu nhỏ lại, hẹp đi, êm dịu đi, học nhẫn học hòa, dẹp tự ái, nhưng mà vẫn bành trướng tự ái, thấy không?

Qua cơn thử thách là muốn bành trướng tự ái! Cái đó là khổ sẽ tới, không tiến hóa nổi! Cho nên các bạn hiểu được, phải xét lấy mình và tự trách lấy mình để khai triển tâm linh! Vì vốn vẹn chúng ta có phần hồn là bất diệt, tin là phần bất diệt thì chúng ta

mới là người tu! Nếu mà không tin và không thấy rõ ý chí đó thì không phải người tu! Tại sao phải thấy rõ ý chí đó? Các bạn thanh lọc từ hai mươi tuổi tới ngày nay ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, phải biết bao nhiêu sự gọt rửa tâm linh của các bạn không? Biết bao nhiêu cơn điều luyện bạn không? Cho nên bạn thấy rõ, rốt cuộc rồi các bạn phải đi một mình, sinh ra bởi một mình và phải chết bởi một mình, rõ ràng như ban ngày! Hỏi chứ ai đi dùm cho các bạn trong giờ phút lâm chung?

Tại sao các bạn không lo dọn gánh để chuẩn bị cho kỳ đi tới? Cho nên tâm linh người tu quan trọng ở điểm này! Chấp nhận sự đau đớn và cảm thấy trong sự đau đớn đó tôi sẽ có hạnh phúc! Cho nên những người bước vào thiền môn tu học là đều là những người đau đớn và thấy rõ giá trị của sự đau đớn, khổ tâm của khổ tâm và hòa tan trong khổ thì

mới đạt được sự quân bình và hạnh phúc! Tôi mới qua một kỹ thuật điều luyện như vậy!

Cho nên chúng ta tu Vô Vi là ở trong hoàn toàn kỹ thuật điều luyện, tiến hóa của tâm linh, nay vậy mai khác, giờ này như thế này, giờ khác nó phải thay đổi như vậy nhưng mà cũng nằm trong một nguyên lý mà thôi, để mắt phàm có thấy sự biến chuyển của thiên cơ không? Cái phương thức điều luyện như thế này là để cho người thấy cái bánh xe tiến hóa rõ rệt, mới chấp nhận! Rồi khi chúng ta chấp nhận, chúng ta mới thấy rằng con đường học đạo quân bình là quan trọng, mà đạt tới quân bình rồi chúng ta đi trên con đường hành đạo mới là từ bi hướng độ chúng sanh! Cho nên tâm thức các bạn càng ngày càng mở rộng, lượng từ bi của các bạn càng ngày càng mở rộng, hạnh hi sinh các bạn càng ngày càng cao, nhưng mà không phải đến đó là hết

đâu! Nhưng phải nâng cao hơn, không nâng cao hơn thì làm sao xứng đáng là con của Thượng Đế! Làm sao xứng đáng là người con của nhân loại! Xã hội đang yêu quý chúng ta và cho chúng ta có cơ hội sống trong lẽ sống, đó là cái đó sự học trước mắt chúng ta, nói thế gian này là chuyện học trước mắt chúng ta, vậy chớ ai chuyển? Phải có cái cảnh huyền vi chuyển đến cho chúng ta không? Tâm chúng ta không nghĩ đó là ma, tâm chúng ta không nghĩ đó là quỷ, tâm chúng ta luôn luôn nghĩ sự thiện lành! Đó là của Phật, của Trời thì tất cả những tà ma quỷ quái đều sẽ biến trong tức khắc. Thì lúc đó các bạn thấy rằng cái dũng chí du dương là quan trọng! Dũng chí du dương là sức mạnh vô cùng trong Thanh tịnh và Sáng suốt, càng học càng tiến, càng tu thiền càng mở trí!

Cho nên qua một cơn nhồi quả, nó có nhiều chi

tiết mà có thể làm cho chúng ta sụp đổ trong giai đoạn đặng phải những chi tiết, nhưng mà ý chí chúng ta phải vun bồi! Năm đó mà đi tới, không bị kẹt nữa, phong ba bão táp là cảnh thường tình đã đến với chúng ta, tham sân si hỷ nộ ái ô dục là phong ba bão táp đó bạn ơi! Nó luân chuyển trong trí óc và trong thể xác các bạn không ngừng nghỉ, đến ngày hôm nay, cái thiên cơ của tiểu thiên địa biến chuyển từ ly từ tí. Nhưng mà các bạn chưa thanh tịnh chưa thấy rồi truy tầm thiên cơ! Nghe lời bên ngoài vô ích, tất cả là bên trong của các bạn mà thôi! Tại sao cảm thấy đau đớn? Yếu hèn cảm thấy đau đớn, mà nếu các bạn là dũng mãnh lên thì không có đau đớn, chúng ta kẹt ở trong thể kẹt rồi thì không thấy sự đau đớn, mà xuất đi ra!

Cho nên các bạn có cái Pháp Luân Thường Chuyển, hít vô cùng, hít ngộp thở, đó là các bạn có

cơ hội xuất! Cho nên cái phương thiên của chúng ta là giải tiến để rõ cái thiên cơ mật pháp trong tiểu thiên địa của chính chúng ta. Rồi chúng ta xuất ra mới học cái mật pháp của Đại thiên địa, cần khôn vũ trụ, hằng ngày hằng giờ biến chuyển trong tâm thức của chúng sanh nhưng mà chúng sanh không hiểu sự liên hệ không ngừng nghỉ, cần khôn vũ trụ biến chuyển, tâm thức của các bạn cũng biến chuyển mà không hiểu! Nhiều khi các bạn bực bội hay là nhiều khi các bạn cảm thấy nhẹ nhõm, có sự thật như vậy! Các bạn thanh tịnh đi rồi nghe lại những cuốn băng này tôi đã phân tách, rồi các bạn thấy sự biến chuyển của các bạn liên hệ với sự biến chuyển của cần khôn vũ trụ! Tâm động thì thần tri! Các bạn nghĩ xấu cho một người nào là các bạn tự giam hãm các bạn rõ ràng! Phải thức tâm điều này! Điều này là điều quan trọng của hành giả Vô Vi, phải tìm hiểu cái sự đóng góp quý báu của tất cả vạn linh đã đưa đến với chúng

ta! Chúng ta phải giữ lấy đề đi, vì ý chí chúng ta không bao giờ bị cắt đứt và sự sáng suốt của chúng ta không có bị một phần nào có thể che dấu được, trừ ta chấp nhận!

Cho nên ta hiểu điều này thì ta ôm lấy cái dũng chí đó đi tới không bị trở ngại nữa! Chúng ta sống với thanh khí cả càn khôn vũ trụ nhẹ nhàng và nếu chúng ta sống hẳn vào đó là tâm thức chúng ta vẫn tiêu dao nơi tiên cảnh!

Giờ phút nhẹ nhàng chúng ta có cơ hội chung thiền cùng nhau, chúng ta đã nhắm mắt an lặng , làm cho : Biển cho lặng minh châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần! Đó là cái thời gian tiêu dao thảnh cảnh, nhẹ nhàng vô cùng, đưa hồn về nguồn cội tùy theo tâm thức tiến hóa! Cho nên phải đạt mục đích trước khi ta đi, thì chắc chắn chúng ta phải đến!

Bất cứ trở ngại gì, đau khổ gì, bắt đầu từ ngày nay trở đi các bạn cứ nghĩ rằng : Tôi trên hành trình hành hương trở về nguồn cội, đều phải có như vậy mới là đúng! Nếu vượt ve tôi mãi là sẽ gây sự yếu hèn cho chính tôi, mà thúc đẩy sự dũng tiến của chính tôi thì mới thật sự thấy thực chất của tôi và thấy tôi có khả năng tự đi thay vì chờ đợi sự giúp đỡ!

Cho nên chúng ta lại có cơ duyên đồng tu đồng học, bao nhiêu chi tiết, bao nhiêu sự kích động và phản động hằng tuần đã đến với chúng ta và chúng ta lại được hướng độ mau lẹ hơn, gia bội hơn, cấp tốc hơn, học khóa cấp tốc rõ ràng! Mới có một hai tuần các bạn thấy rõ thiên địa nhơn; cảnh trời, nhân loại, mặt đất! Sự hóa hóa sanh sanh tiến hóa không ngừng nghỉ cả càn khôn vũ trụ! Cảnh địa ngục trong tâm đã bị phá vỡ, ôm ấp sự tranh chấp, bây giờ sự tranh chấp nó phải tan mất và không còn gì nữa! Muốn

học khóa cấp tốc, phải chịu đựng, mà sau khi chịu
đựng rồi mới là hồi tâm. Hồi tâm rồi mới là cảm ơn
bước đường chúng ta đi! Cho chúng ta đi trên bước
đường đó, bước đường đó quý giá vô cùng và chúng
ta bằng lòng thấy để cho người khác chấp nhận học
cái đó! Nếu không học không bao giờ tới! Cho nên
đòi hỏi sự thực hành! Vô Vi rốt cuộc chỉ đòi hỏi có
sự thực hành mà thôi! Còn lý thuyết thì tràn giang
đại hải! Thực hành rồi chúng ta mới thấy, những mật
pháp nằm trong tâm khảm của mọi người! Mà nếu
mọi người chịu mở là nó đến đích, rất rõ ràng như
ban ngày!

Cho nên tôi thấy rằng duyên lành đã đến với
huynh đệ tử muội của chúng ta, không còn ngày nay
là ngày chót trong giờ thiên của cuộc đại hội, đây
rồi anh em phải lãnh hội trở về tự học, tự tu và chấp
nhận mọi hoàn cảnh hiện hành để tự tiến! Chúng ta

không phải là nguồn gốc tại đây nhưng mà chúng ta đã từ trên kia xuống thế gian học hỏi thì chúng ta phải xứng đáng trở về với mọi sự thanh nhẹ sẵn có ở bên trên! Không còn sự trốn tránh mà tạo ra cái sự xảo trá cho chính mình! Phải hiên ngang đứng ra, học những bài học của Thượng Đế đã ân ban để diu tiến chúng ta, chúng ta mới vun bồi thành một dũng chí, về đó mới hòa tan trong dũng chí sống động. Cho nên muốn thoát phàm phải xây dựng ý chí!

Đạt được ý chí phải vun bồi triệt để và giữ lấy phần sáng suốt đó mãi mãi đời đời tiến hóa! Cho nên con người thường thường hay trách móc Trời Phật vì sự sai lầm! Bề Trên luôn luôn ân ban và thương yêu! Cho nên lắm lúc chúng ta phải cảm động rơi lụy thấu đêm vì chúng ta bê trễ mà phiền trách bề trên đã trách chúng ta bê trễ! Vì bề trên đã thấy rõ sự bê trễ là có dũng chí chúng ta không xử dụng dũng chí! Mà

cứ lệ thuộc bởi sự cầu xin thì làm sao chúng ta tiến hóa được! Cho nên tự chủ thực hành!

Cho nên mọi phương tiện là độ nhọn tiến hóa! Cho chúng ta thấy rõ đồng phân và để cho chúng ta càng ngày càng ý thức giá trị của đồng phân, cũng đang tham gia trong đại cuộc hóa hóa sanh sanh! Đồng rác kia cũng đang tham gia đại cuộc hóa hóa sanh sanh! Chấp nhận qua cơn điều luyện trở thành phân bón cứu độ chúng sanh! Rất rõ ràng!

Cho nên chúng ta phải hiểu điều này, đừng khinh thị những điều nhỏ đó! Những cái chuyện nhỏ đó nó đưa chúng ta tới cái chuyện lớn mà chính nó là lớn mà chúng ta không thấy! Vì người phạm mắt thịt, tâm phạm eo hẹp! Cho đó là không cần thiết! Nhưng mà kỳ thật các phương diện đều cần thiết cho tâm linh tiến hóa!

Khi chúng ta hiểu như vậy thì cái thức hòa đồng chúng ta sẽ bành trướng và tâm chúng ta sẽ càng ngày càng an lạc! Không chấp vào một phạm vi nào nhưng mà hòa đồng, hòa tan với tất cả mọi phạm vi! Hỏi chớ trở về vị trí gì? Thật sự là trở về vị trí chủ nhơn ông! Thức tâm thường độ! Thấy rõ chưa? Phải trở về vị trí đó! Người tu Vô Vi phải trở về vị trí của căn bản của chính chúng ta! Không còn lệ thuộc trong yếu hèn như người say rượu nữa! Đi tới, học hỏi, tiến hóa!

Cho nên tâm đời các bạn tiếp xúc, các bạn thấy rõ, đời chỉ phân lý đời nhưng mà rất cuộc khác! Mỗi người một hoàn cảnh khác! Rất cuộc người đó cũng phải trở về chấp nhận với một hoàn cảnh hiện hữu của họ! Không làm gì hơn hết! Cho nên ở thế gian đã cho chúng ta thấy rằng : có tử vi, để cho người thấy số mạng của chính người! Để chấp nhận! Cũng

không ngoài cái lý thuyết độ trì cho tâm linh tiến hóa! Có người mạng tốt, có người mạng xấu! Nhưng mà cái tốt là cái gì? Cái tốt rồi ỷ lại trong cái tốt đó là càng ngày càng yếu hèn!

Cho nên nhiều người giàu có tại sao lại phải nhờ những người kê bằng tay lấm chân bùn để làm việc cho họ.? Thấy có cái yếu hèn, không tự chủ nổi! Thấy chưa? Cho nên chúng ta phải học đồng đều, chúng ta tu thiền đây là khổ hạnh! Nửa đêm người ta ngủ mà chúng ta ngồi dậy chúng ta tu! Rồi những cái vầy xéo, những chuyện lợi dụng đưa đến chúng ta đủ thứ chúng ta phải học! Chúng ta mới thấy ông Phật đã bị lợi dụng bao nhiêu năm, bao nhiêu ngàn năm rồi! Chuyện này chuyện nọ nó đến nhưng mà nhờ cái đó mà tâm thức Ngài mới lìa bỏ đời qua đạo! Mới đạt sự sáng suốt vô cùng và hướng độ chúng sanh và ảnh hưởng chúng sanh đến ngày hôm nay! Cho nên

chúng ta đi cái đường đó chứ đi ngoài con đường nào?

Cho nên càng tu càng thấy chữ Nhân là quan trọng! Chữ Hòa là quan trọng, để hiểu ta và sửa sai cho chính ta! Chính Đức Phật đã làm và Đức Phật đã đạt! Jésus Christ đã làm và đã đạt! Biết bao nhiêu người đã hành và đã làm, khổ hạnh, bỏ nhà bỏ cửa lên núi tu, để tìm một chút đạo sáng suốt thôi! Cho nên các bạn đã có cơ hội hiểu nhiều khía cạnh, kiến thức các bạn càng ngày càng mở rộng thêm, thì vị trí các bạn càng ngày càng an khương! Cho nên nhiều người nói gia đình tôi lộn xộn, khổ cực này kia kia nọ. Nhờ ông Thầy ông giúp! Rốt cuộc kỳ thật các bạn phải trở về tự giúp, thấy rõ chưa? Phải chấp nhận bao nhiêu đó là đủ rồi! Vì đây là bài học sáng suốt! Cứ tưởng đây là bài học sáng suốt, bài học này là sẽ đưa tôi trở về Bến Giác! Cái cảnh đời này nó mới

đúng với trình độ của tôi và tôi tiến! Nhớ cái đó mới được! Thì chúng ta không tham lam và nghĩ chuyện sung sướng của người khác và mê lầm trong sự sung sướng đó là sẽ bơ vơ tại thế! Đi lạc đường! Vì muốn có hạnh phúc sung sướng như người mà chúng ta cảm nhận đó là người đã qua biết bao nhiêu sự thử thách mới có! Còn chúng ta muốn nhảy vô hưởng liền đâu có được! Không có vụ đó! Cho nên chúng ta tu là chấp nhận!

Mỗi đêm các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, Soi Hồn là lập lại trật tự bên trong và để cho vạn linh trong đó phải chấp nhận theo ý chí của chủ nhân ông chính bạn! Cho nên cái tu học của chúng ta, phải nhồi hàng ngày hằng đêm nó mới sáng suốt! Tôi nhắc lại những cái hồi nãy giờ là các bạn đã làm hết! Không có cái nào mà các bạn không có làm! Mà chính các bạn dự cuộc mới dễ thức! Những người

chưa dự cuộc không biết đây nói cái gì đâu mà lung tung beng, không có cái gì hết! Nhưng mà kỳ thật dự cuộc rồi chúng ta thức : Té ra tôi đã qua cái truông này rồi, tôi đã vun bồi được cái thức kia! Càng ngày tôi càng cảm thấy sự thanh nhẹ! Càng ngày tôi phải cảm thấy cảm ơn muôn loài vạn vật và càng ngày tôi phải cảm ơn Bề Trên, cảm ơn cha mẹ, hiếu hạnh tôi tràn đầy!

Qua những ngày tôi học hỏi, trong thực hành, tôi mới thấy rõ gánh vác là gì, hi sinh là gì, sung sướng vô cùng! Tôi mến yêu nhứt là tiền bạc! Ngày nay tiền bạc tôi biết ban rải cho mọi người! Thì từ tiền bạc tôi ban rải cho mọi người, nó trở về gì? Tình thương xung quanh tôi! Đó là giá trị.!

Nếu tôi không có hạnh hi sinh đó làm sao tôi biết giá trị của đồng tiền và biết sử dụng đúng chỗ của

đồng tiền! Cho nên quý thay, lành thay, chúng ta đã bỏ công bỏ của để học thì chắc chắn phải có một kết quả gì! Cho nên trong nội thức chúng ta sẽ gặt hái! Đó là giá trị! Còn nội thức chúng ta không gặt hái thì không có giá trị! Cho nên qua được cơn thử thách rồi mới cảm ơn cơn thử thách! Trường đời đã giúp chúng ta tiến hóa! Chúng ta cảm ơn! Cái cách ly hương, cái cách bỏ xứ, cách xa huynh đệ của chúng ta, ngày hôm nay chúng ta mới cảm ơn cái phương thức đó rất nhiều! Đã giúp đỡ cho chúng ta có cơ hội tu và thấy trường đời tranh chấp vô lý không đến đâu! Chúng ta mới trở về với sự thanh tịnh, kham khổ! Muốn đạt sự thanh tịnh nhiều chừng nào phải kham khổ chừng này! Các bạn đã kham khổ trong đêm thiền! Các bạn đã kham khổ để vun bồi ý chí, lập hạnh! Cho nên trong cái chỗ tu học nó không phải là đùa giỡn nhưng mà nó là một cơ hội dẫn tiến tâm linh!

Rồi từ đời lần đạo, các bạn càng thanh tịnh, càng sáng suốt, các bạn mới tận hưởng tất cả, cái thức hòa đồng của cả càn khôn vũ trụ, đang xâm chiếm tư tưởng các bạn! Nhưng mà chỉ chờ lượng các bạn mở rộng và đón tiếp mà thôi! Càng mở rộng thì càng tiếp nhiều sự sáng suốt! Càng mở rộng thì càng được thanh tịnh hơn! Cho nên các bạn phải mở rộng, để làm gì? Một ngày kia chúng ta không còn ở căn nhà này thì chúng ta vẫn khỏe mạnh, vẫn thấy rằng tôi đang sống với cả càn khôn vũ trụ, tôi đang sống với cái tiểu thiên địa mà chính tôi là chủ! Sung sướng vô cùng, quân bình vô cùng, tinh vi an vui vô cùng! Từ sớ thịt từ khớp xương các bạn là đều xây dựng cấu trúc trong trật tự, trên thuận dưới hòa không có nghịch! Nhưng mà chúng ta cư trần nhiễm trần, đã thu hút toàn là sự kích động bất chánh! Cho nên chúng ta ôm lấy sự bất chánh đó và tạo ra sự tăm tối mê muội! Mà chúng ta mở rồi thì chúng ta thấy có gì

đâu? Càng mở càng làm pháp luân, càng mở cơ thể
tiểu thiên địa, mạch đốc khai thông rồi, các bạn dòm
vô trật tự vô cùng, tinh vi vô cùng, tốt đẹp vô cùng!
Thượng Đế đã làm! Thì lúc đó các bạn nhắm mắt
cũng thấy cả càn khôn vũ trụ, rồi mới thấy sự tinh vi
của huyền cơ đóng góp, rõ rệt! Rồi mới xét chúng ta
đến đây, không làm chuyện cần thiết mà làm chuyện
không cần thiết rất nhiều là vun bồi tự ái, là không
cần thiết! Vun bồi tự ái đâu có đem đi được! Phải dứt
bỏ tự ái là mới đem được cái thức tiến hóa! Mà vun
bồi tự ái thì không có sự tiến hóa, sự trì trệ!

Cho nên nếu chúng ta dẹp tự ái rồi thấy con
người nó tươi! Mà ôm lấy tự ái thì con người nó
buồn nó hận, mặt mày khác, bất nhẫn! Thì cái
chuyện không tốt đem về với ta, chúng ta thích
không? Vì chúng ta đã cầu chuyện tốt mà tại sao
chúng ta lại ôm chuyện không tốt! Chuyện đó vô lý!

Cho nên tu là nó thanh tịnh! Mà nó thanh tịnh là nó phải nhắc những điều này! Rốt cuộc nó chấp nhận! Chấp nhận cảm thấy vui, sung sướng, giải tỏa được cái vách tường tự ái! Sung sướng vô cùng! Chúng ta tiêu dao cực lạc tại thế! Dù hoàn cảnh xảy đến đâu chúng ta cũng không mất tình thương và đạo đức của Thượng Đế! Thượng Đế quá đạo đức, quá thương yêu chúng ta, phục vụ ngày đêm cho chúng ta và ban cho chúng ta một cửa vô cùng là biết trở về với Quân Bình tu học! Tạo nhiều hoàn cảnh kích động xung quanh cho chúng ta và chúng ta ý thức được, ngày nay chúng ta mới tu! Phải nhờ Thượng Đế không? Ngài đã dìu tiến ta, đã ôm ấp ta! Người cha yêu quý ôm ta trong lòng! Đưa chúng ta ra đi trong cơn đau đớn, rồi thoát ra cơn đau đớn! Trong cơn khổ buồn, thoát ra cơn khổ buồn! Rồi đạt tới cái hạnh phúc triền miên phẳng lặng trong tâm thức! Thanh tịnh trong hòa đồng, du dương, cởi mở!

Cho nên giờ phút thiêng liêng, huynh đệ tử muội chúng ta lại có cơ hội kiểm điểm tu thiền ở hôm nay! Quý thay và lành thay chúng ta trong thâm tâm mọi người đều cảm ơn Trời Phật!

Hôm nay tôi cũng thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn đã đóng góp ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên